

Bij het scheiden van 't jaar.

Ik zit aan 't sterfbed van het jaar en hoor zijn stemme zachtjes klagen, terwijl uit de oogen, glimstrand-klaar, de witte handen tranen vagen....

Reeds hangt het doodsdeek over de baar, die straks met snikwegen gedragen zal worden, stil en zachtjes, naar het eenzaam graf van de oude dagen....

Oud-jaar, gij gaat het leven derven. Hoe drijft mij door de ziel uw klacht van killen woeemoed uit uw hart....

Ach, hoop- en lichtloos moet gij sterven, verzinken in een donkere nacht van bloed en tranen, pijn en smart....

Een doode die levend was (Straattooneel).

Over eenigen tijd — 't was op een maandag — slenterde ik door de straten, toen ik eens een politiecommissaris en een agent zag, die mij verneegde voorbij liepen, alsof zij het sneheidrecoörd in 't loopen wilden behalen. Denkende dat er iets buitengewoons moest gebeurd zijn, zette ik insgelijks mijne beenen in beweging en liep mee met de bende; want er waren wel honderd meeloopers, de eenen uit nieuwsgierigheid, de andere uit medelijden; elk drukte zijne vermoedens uit die op bloedige vooruitzichten terecht kwamen.

Na tien minuten loopen kwamen wij bijgend en zweetend in eene straat, waar honderde menschen bijeen geschaard stonden. Ik dacht; hier zijn wij aan het juiste adres, en nauwelijks had ik dat gedacht of eene vrouw, met een gezicht als een afgelikt boterham, wende zich tot den politiecommissaris en zegde:

— 't Is hier, Mijnheer; er is iets dat niet juist is in dit huis, en 't is nog een kozijn van mij; 't is zoo'n brave vent en hij bezit nog wat centen. We hebben hem gisteren gansch den dag niet gezien en alles is gesloten op dubbel slot, en ongelukkiglijk steekt de sleutel van binnen op de deur.

De politiecommissaris nam zijn boekjes om 't een en 't ander op te schrijven, en peinsde intusschen op wat er hem, volgens 't reglement, te doen was, en zond den agent om een slotmaker.

De agent had al de moeite van de wereld om door 't volk te geraken, des te meer daar elkeen naar hem toedrong om te vragen waar hij naartoe liep.

Na een half uur kwam de slotmaker met een groote ring van ijzerdraad-sleutels, waarmede hij begon aan 't slot te peuteren.

— Hij is voorzeker dood gevallen van den trap, want zijne beenen bibberden als die moet klimmen, zei Treeske van den loodgieter, terwijl ze een traantje uit haar oogjes wischte.

— 'k Denk eerder dat hij eene attack gekregen heeft, want hij at 's avonds altijd harde eieren, zei de vrouw van Sus Kreukels; hij kloeg dikwijls van zijn slechte mag.

— 't Is ongelukkig, sprak Trui van de Gekrante, hij zal voorzeker een druppel of zes gepakt hebben, want hij was ook van de klas van die eeuwige potpakkers, die liever twee liters koopen in den winkel dan een borrelke achter den toog van den herbergier.

— Wie weet, fozelde Net van den Lamen Koekuyt, hij was nog al olopend van karaktere, en misschien heeft hij zich gegachgrineerd tegen den jongen van Mie Krupuit die hem altijd uitschold voor Ratten Moustache.

— 't Was toch maar 'ne aukelaar, neuriede de werkvrouw van den Beschimmelde Paardenkoop; die vent was heel alleen en hij had geen oppas; hij sloep in eene suikerkast en waschte zijn gezicht maar alle vier weken.

De slotmaker ging maar altijd voort met aan het slot te peuteren, om het open te krijgen; de politiecommissaris krabbelde maar altijd met de potlood op zijn boekjes; de politieagent dudde maar altijd het volk achteruit, omdat ze den smid niet zouden verpletteren; de wijven lieten maar altijd hunne tong in hunnen mond draaien en de jongens slenterden maar altijd in 't ronde om er bij te geraken.

Eensklaps gaat het venster van de eerste verdieping open, en de man, die dood was, roept tot het volk:

— Wat zet gij hier allemaal uit aan mijne deur?

De smid laat zijn ring sleutels uit de handen vallen en valt haast mee op den grond, de politiecommissaris kijkt naar boven en krijgt al de kleuren van een crème-glace karreken op zijn gezichten den agent staat pal met zijnen sabel tuschen de beenen,

de wijven lachen om te bersten, terwijl de jongens om ter meest roepen: Ratte Moustache!

— Doe open, kameraad, roept de politiecommissaris.

— 'k Doe voor niemand open, roept de Ratte, 'k ben liever alleen in mijn huis, en hij sloeg zijn venster toe.

Daarmede was het spel afgeopen. De politie trok en betueterd van onder, de wijven gingen al lachend naar voren, de jongens zongen het liedje van Hoopsaldera, Hoopsaldera, en Ratte Moustache keek van achter 't gordijn naar het einde van het spektakel.

Gemengde berichten

De socialistien en de godsdienst.

Gez. Vandervelde, die nu mede-voorker is aan een Parijzer socialistisch dagblad, spreekt in een artikel de kwestie; de socialistien en de godsdienst. Hij verklaart dat het de grootste der domheden zou zijn, moesten de socialistien den godsdienst bekampen. In hun eigen belang moeten zij hem gerust laten, willen zij niet een deel van het gewonnen terrein verliezen. In andere woorden wil de gez. zeggen; laat ons den godsdienst, nu dat de kiezingen voor de deur staan, weer een beetje met vrede laten; wij hebben alle redens om zoo te handelen. Eens de kiezingen achter den rug, dan kunnen de rooden weer bovenarms op den godsdienst en zijne bedienaars vallen.

De nieuwe taken.

Tusschen de nieuwe lasten, die aan het Parlement voorgesteld worden zijn: de taks op de winsten der koolmijnen, die van 50 op 75 centiem zullen gebracht worden voor het klein model, en van 3 fr. 75 op 5 frank, voor den zegel van groot model. Op de financieele operaties zouden de volgende taken gelegd worden: stortingen ter bank, 10 centiem; Beursoperaties, 1/2 per 1000; wisseloperaties, 20 centiem per 1000 fr. De taks op de autos zal met 25 t. h. verhoogd worden; men zegt dat de opbrengst dienen zal om de banen te onderhouden.

Afslag op de huiskoluen.

Een goed nieuws voor de huisvrouwen: Maandag werd in verschillende mijnstreken van ons land officieel aangekondigd dat de prijzen van de huiskoluen afslaan. Het is de eerste afslag op de koluen, die reeds zoo lang door het publiek verwacht werd. Den 1 Februari a. s. zal er nog een nieuwe afslag komen. Men weet dat het goekoop worden van de koluen, beschouwd wordt als een eersten stap naar de verzoeking van het duur leven. In de Nijverheidsbeurs van Charleroi, waar de afslag officieel aangekondigd werd, verschilt deze van 5 tot 10 frank per ton, volgens de kwaliteit.

In het Center zijn al de soorten van huiskoluen, uitgenomen de «mussenkoppen» in prijs vermindert; in de streek van La Louvière is de «tout-venant» met 10 fr. in prijs gedaald; in de streek van Bois-du-Luc, te Houdeng, met 8 fr.

Dood van... een paard.

Het agentschap Quinet komt ons melding maken van een «afsterven», dat in de wereld der paardenliefhebbers opfiet zal maken.

De prachtige hengst «Indigène de Hognoul», die herhaalde malen de behoudspremie van 700 fr. behaalde, is dood. Het was een zoon van «Indigène de Gilbecq» en eene merrie van Manage, en was nog geen 14 jaar oud. Het is een groot verlies voor den eigenaar, M. Cohner, van Hognoul.

Over Levensduurte.

Ofschoon de roode baas Vandervelde in volle Kamer verkaart heeft:

1. Dat geen enkel Regeering verantwoordelijk kan gesteld worden voor de duurte van 't leven;
 2. Dat die duurte niet weg te cijferen is door middel van wetten of decreten;
- Toch gaat de socialistische pers maar voort op hare manier verantwoordelijkheid vast te stellen door middel van onnoozele vergelijkingen.
- Zoo schermt zij met dit verschijnsel: in 1920, toen er socialistien van 't Ministerie deeltuimaken, was het hoogste index-cijfer 477; in 1924, ging dat cijfer tot 520. Vanwaar dat verschil?

Baas Vandervelde heeft dit verschil uitgelegd:

1. Het mislukken van den oogst, heel de wereld door;
 2. Het verminderen van de waarde van onzen frank — hoe lager onzen frank staat, hoe meer franks we moeten uitgeven bij 't aankopen dat is helder als bronwater.
- In 1920, toen het index-cijfer 477 was, stond het Engelsche pond aan 50; 't is te zeggen toen was onze frank nog 50 centiem goud waard; thans staat het pond aan 95, en is onze frank maar 25 centiem goud waard.

Hadde in dezelfde verhouding de levensduurte moeten stijgen als de frank in waarde daalde, dan bedroeg het huidige index-cijfer niet 520, maar 906.

Moesten we nu redeneeren gelijk de socialistische pers dan konden we zeggen: Heeft de Regeering van heer Theunis nu kunnen bewerkten dat het index-cijfer niet steeg tot 906, maar 520 niet overschreed, dan dient ze te repræz. neen, verheerlijkt om hare politiek.

Maar zoo redeneeren wij niet. Want wij, we speculeeren niet op de domein van zeker publiek, en houden ons eenvoudig aan de verklaringen welke heer Vandervelde in de Kamer ten beste gaf: noch 't Gouvernement, noch 't Parlement zijn verantwoordelijk voor den toestand, te minder daar wij, voor onze voeding, voor een ruim part van den vreemde afhankelijk zijn.

Evenwel, dit hadde Vandervelde er nog kunnen bijvoegen: Dat de levensduurte sinds 1920 toenam daar de goodwaarde van onzen frank zakte van 50 tot 25 centiem, is grootendeels te wijten aan de zware schadeposten welke de comiteitspolitiek van heer Wauters en van de andere roode ETATISTEN het land aan de hand deed, en het verplichtte voor milliardien bankpapier uit te geven, milliardien die hun tegenwaarde niet hadden in goud- of zilvervoorraad.

Ja, daar hadde Vandervelde kunnen op wijzen, en tevens... op hetgeen de socialistische Cooperativen en naamloze maatschappijen beproefd en verkregen hebben om de levensduurte te doen afnemen.

DE MENSCHENSCHLICHTER VAN HANNOVER.

Haarmann en Grans ter dood veroordeeld. Het laatste bedrijf.

Het assisenhof van Hannover heeft verlede week uitspraak gedaan in het gruelijk proces der menschenluchters Haarmann en Grans.

Nadat de vertegenwoordigers van 't Openbaar Ministerie zijne repliek had gehouden, stelde de voorzitter Haarmann de vraag, of deze nog iets had te zeggen. De moordenaar verhoef zich van zijn plaats en legde ongeveer de volgende verklaring af.

«Indien ik eerst ontken heb de verschillende misdaden gepleegd te hebben, geschiede dit, omdat ik geen vertrouwen in de menschheid stelde. Ik heb in mijn jeugd slechts mijn moeder gekend. Met hart en ziel heb ik later mijn plicht als soldaat vervuld, maar de ziekte, waaraan ik leed, werd erger, toen ik aan het front vertoefde, ik werd in verschillende krankzinnigheidsinstellingen opgesloten, maar ik kon steeds ont-snappen.

«Gij kunt u niet voorstellen, hoe vreeslijk het daar is. Later heb ik weer ge-dien. Mijn officieren hadden vertrouwen in mij en noodigden mij zelfs bij zich uit. Ik heb trouwens steeds de waarheid gesproken. Door den dood van mijn moeder, die aan een beroerte overleden is, werd ons familieleven verwoest.

«De Voorzitter. — Wilt gij ons nogmaals uw geheele levensgeschiedenis vertellen?»

Haarmann. — Neen. Maar de menschheid moet mij niet slechter beoordeelen dan ik ben. Ik wil mij niet verdedigen. Ik heb volledig bekend. Ik zal weldra voor het aangezicht Gods verschijnen. Maar ook Grans moet nu bekennen. Men heeft mij uitgebuit en ik ook ben een slachtoffer geweest. Grans echter is ook geen engel. Ik heb hem echter pas beschuldigd, omdat hij zich zoo ondanbaar tegenover mij had gedragen. Zoo schuldig als hier beweerd werd, is Grans intusschen ook niet. Met mij zou het vreeslijkste gebeuren, indien ik weer in vrijheid kwam. Ik heb maar een vriend gehad, dat was Grans. Ik heb voor hem gebeld en gestolen. Ik hoop, dat de gezwoeren een rechtvaardig vonnis zullen vellen en mij van mijn liden zullen verlossen. Ik zal niet om genade en ook niet om herziening van mijn proces vragen. Maak het kort met mij.»

Ten slotte verklaarde Grans, dat hij nooit jongens bij Haarmann heeft gebracht en dat hij nooit een mensch heeft gedood. Hij herhaalde, dat Haarmann waarheid en fantasie door elkaar haalde.

Doodvonnis.

Het Hof stelde dan aan de jury de vragen. Voor Haarmann waren er 24 vragen van moord; ook voor Grans werd de moordvraag gesteld, benevens deze van medeplichtigheid. Al de vragen werden bevestigend beantwoord.

Haarmann en Grans worden veroordeeld tot de DOODSTRAF. Deze doodstraf is tegen Haarmann 24 keeren uitgesproken. Grans krijgt, boven de doodstraf, nog 12 jaar gevang.

Het dure leven.

Verleden week zei heer Segers een groote waarheid in de Kamer. 't Was naar aanleiding van de interpellatie over den duren tijd:

— De heer Vandervelde — aldus de heer Segers — heeft zijnerzijds erkend dat het Amerika is dat den prijs van het brood regelt. Er is een tekort in de wereldop-

brengst; en van stonden aan, wegens een tekort van 10 t.h. in den oogst, zijn de prijzen gestegen.

«Toen hij daarop wees, was het den heer Vandervelde; er om te doen den staf te breken over het kapitalistische stelsel. Ik herinner hem dat, indien de wereldopbrengst op een tekort neerkomt, zulks eerst en vooral te wijten is aan het feit dat Rusland niet meer voortbrengt en niet meer uitvoert. Welnu, indien Ruslands toestand op economisch gebied zoo ongunstig is, dan ligt de schuld ervan bij de Soviets!...»

«Waarop een socialistisch lid hem onderbrak:

— Gij interpeleert Trotsky!

— Ja, wedervoer heer Segers, en over Trotsky heen, de heer Kerensky, in wiens armen de h. Vandervelde viel, over eenige dagen in het Volkshuis. En over dat alles heen, interpeleer ik het socialisme, dat de vader is van het sovjetisme!»

De socialistien tienden en tempesten, maar 't was en bleef raak!

Van kieken en eieren.

Heer Tschofen, minister van Nijverheid, Arbeid en Sociale Voorzorg, zei in de Kamer:

«Het departement van Landbouw heeft tot voortbrengen aangezet en zijn pogen is geslaagd. Want als in 1913 België 12 miljoen hennen bezat, in 1921 bezatten wij er 18 miljoen. In België werden thans 1850 miljoen eieren voortgebracht, in 1913 maar 1300 miljoen!»

Zonder nieuwsgierig te zijn vernamen we toch wel gaarne waar de ministerieele bureelen de cijfers vandaan hebben gehaald. Want nooit is men een houder van kieken met aantal zijner hennen komen vragen, noch inlichtingen komen nemen betreffende het getal eieren dat zij raapte.

Ware het niet beter uit geest van bezuiniging, het amof af te schaffen dat zulke heerlijke cijfers.... droomt en als gangbare munt in omloop tracht te brengen?

SFAAR EN LIJFENTKAS VAN DEN STAAT.

Verhooring van den instrest.

De Spaarkas heeft, zoals wij vroeger reeds meldden, besloten den interest op 4 t.h. te brengen te beginnen met 1 Januari 1925, het cijfer verlaagd zijnde op 3 t.h. voor het gedeelte derre inlagen boven 12.000 frank.

De interest was tot hiertoe 3.60 t.h., vermindert op 2.40 t.h., op het gedeelte der inlagen boven 10.000 fr.

Op de aan de Spaarkas toevertrouwde inlagen wordt maar 2 t.h. belasting op toerende zaken geheven (in plaats van 15 t.h.); indien de jaarlijkse interest onder 50 fr. blijft, wordt er geen belasting afgehouden. In werkelijkheid moet de interest 4 t.h. dus gelijk, volgens het geval, met bruto-interesten van 4.61 t.h. of van 4.70 t.h., waarop de belasting van 15 t.h. zou toegepast worden.

De inlagen mogen zonder voorafgaande opzeggings afgehaald worden tot beloop van 500 fr. per maand. In gewone tijden kunnen terugbetalingen van hooger bedragen doorzagen binnen de acht dagen verkregen worden.

De Staat waarborgt de terugbetaling der inlagen.

Bij deze gelegenheid wordt er aan herinnerd, dat de Algemeene Spaar- en Lijfentkas, welke steeds breeiden steun aan de sociale werken gaf, reeds 332 miljoen frank (het derde deel van een milliard) aan het werk der arbeiderswoningen en goedkoopere woningen voorschoten heeft.

DE DUITSCHE MISDADEN.

Voor de Belgische Krijgsraden.

Binnen kort zullen de Belgische krijgsraden Duitse misdaden te vonnissen hebben, tijdens den inval en de bezetting in ons land gepleegd.

Het is de krijgsraad van Gent, die de reeds processen aangevanen zal, met vijf Duitse misdadigers bij verstek te oordeelen. De datum van 19 December was voor het geding vastgesteld, doch daar het Parlement van den krijgsraad-generaal een bijgevoegd onderzoek gevraagd heeft, is de zaak tot 20 Februari 1925 uitgesteld.

De vijf processen zijn de volgende:

De brand te Dendermonde.

Herve, Visé, Dinant, Tamines, Leuven hadden reeds keenis gemaakt met de fakkel der plunderende soldaten van Wilhelm II, toen den 4 September 1914, generaal von Boehm, bevelhebber van het IVe Duitse legerbevol, de stad Dendermonde in brand te steken, en zulks om zich te wreken over zijne mislukking aan de Schelde.

Generaal von Boehm is niet opgeroepen om voor den krijgsraad te verschijnen; de vent is dood. Doch men is erin gelukt te weten te komen wie de bevelen van von Boehm uitgevoerd heeft, namelijk majoor von Sommerfeld, en het is deze die te verantwoorden heeft. Hij had de stad in sektors verdeeld, met een verantwoordelijke kapitein der tot vernieling aangewezen sector. En zoo kwam het dat, in den nacht van 5 op 6 September, een zieke, Karel Wemael genaamd, die niet ontvluchten kon,